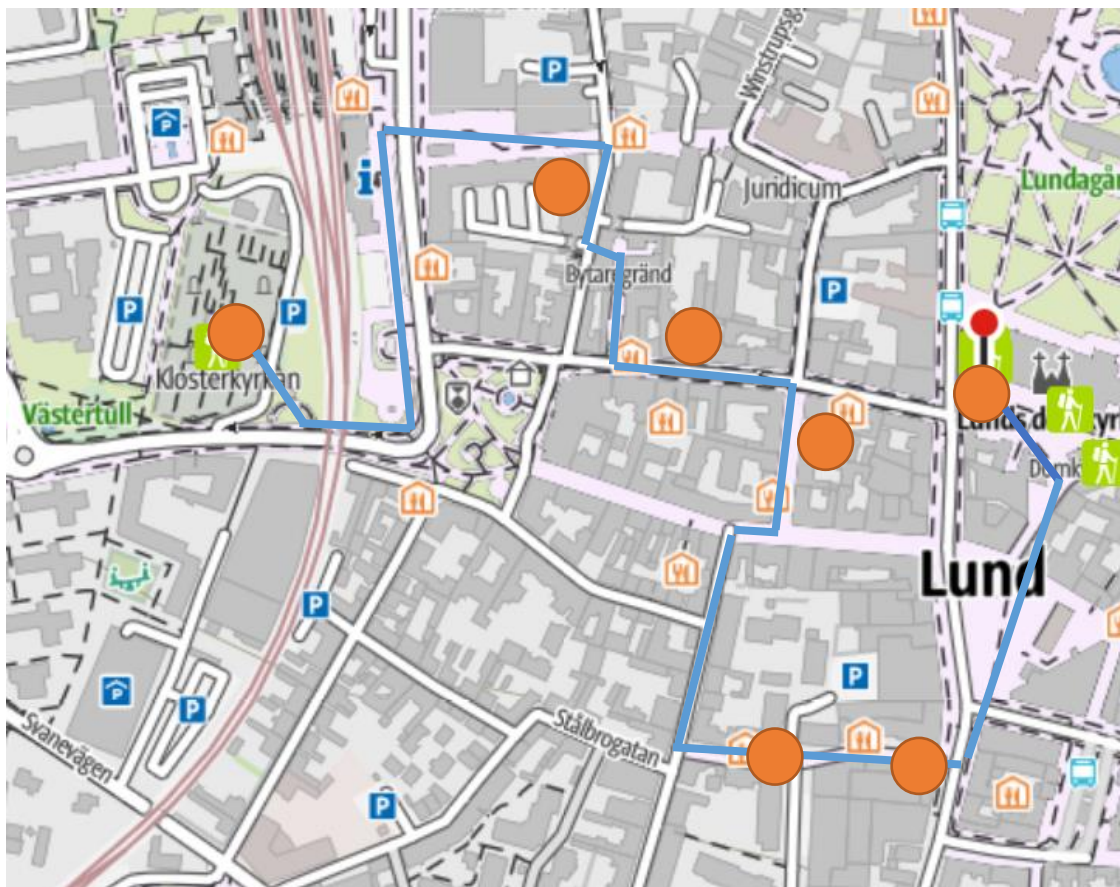

Pilgrimsvandring med hållbarhetstema mellan Lunds Domkyrkan och Klosterkyrkan

Denna vandring är lätt att vandra på egen hand eller i grupp. Vandringen är skapad för att passa för både unga och vuxna. På <http://www.pilgrimsvagen.se/pilgrimens-nyckelord-och-de-ekologiska-ledorden/> hittar du mer information.

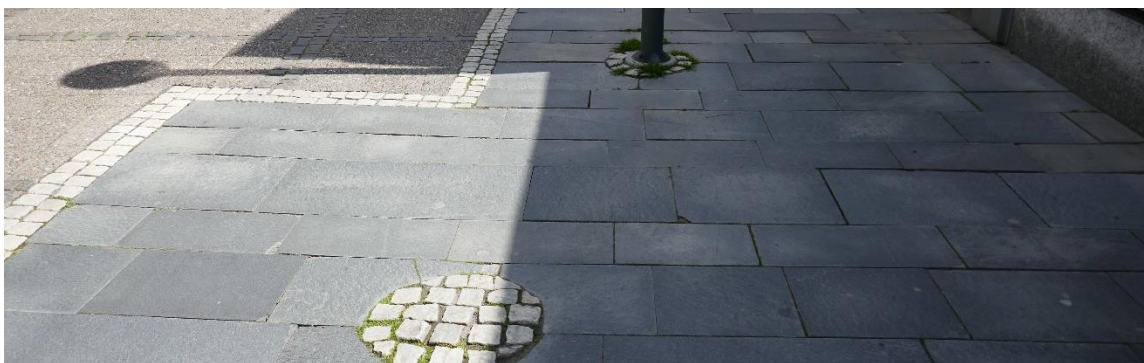
Pilgrimscentrum
Liberiet

Frihet och mångfald – Domkyrkan

I 900 år har domkyrkan stått som en plats för människors andliga längtan. Att stiga in i domkyrkan är symboliskt som att stiga in i den frihet som Gud vill ge oss. Liksom varje kyrka är domkyrkan vänd mot öster, mot soluppgången, det himmelska – och längst i öster vill den rundade absiden antyda evigheten – där finns altaret där vi får bära fram våra böner och ta emot Guds gåvor.

Hela kyrkan är vänd mot den framtid och det hopp som kan befria oss från rädsla och osäkerhet. När vi vandrar genom mittgången i kyrkan vandrar vi på livets väg mot det som är målet för vår livsvandring – mötet med Gud som samtidigt är mötet med vårt eget sanna jag. Varje kyrka berättar för oss att Gud är närvarande i våra liv, Gud bor mitt i verkligheten, och Gud skapar ständigt nytt, Gud befriar ur fångenskap, Gud läker sår och botar det sjuka, Gud förlåter våra synder och upprättar dem som blivit offer för andras utnyttjande. I Gud lever vi i försonad mångfald – förenade i den samhörighet som livet rymmer. Det är så det himmelska blir synligt i världen. Det visar sig i trösten, i gemenskapen, i kärleken, i omtanken. Ju mer vi låter dessa goda krafter forma våra liv desto tydligare kan vi känna att himlen bor i oss.

Enkelhet och ansvarighet – Stavkyrkan i Kattesund

Om stavkyrkan som legat här vet vi inte så mycket. Det är cirka tusen år sedan den byggdes och när arkeologerna grävde fram lämningarna av den fann man väggarna som var byggda av tjocka ekstockar. Då var staden Lund väldigt mycket mindre än vad den är nu. Alla de kyrkor som fanns i staden var byggda av trä och låg inom ett litet område runt Stortorget. Kristendomen hade ännu inte etablerat sig som folkets religion. Det stod för något nytt. Stavkyrkorna representerade denna stor förändring i samhället. I kyrkan offrade man inte för att blidka gudarna utan tog emot Gud själv i bröd och vin. Den kristna guden var inte en mäktig krigargud utan gjorde sig svag och sårbar som en människa, blev korsfäst och talade om att vi ska älska varandra. Kristendomen värderade enkelheten, ödmjukheten och omtanken högre än det pråliga, självupptagna och egoistiska. Enkelheten lär oss ansvarighet. Vi är alla medmänniskor, vi är likar, ingen står över någon annan. I det samhälle som kristendomen kom till var det en självklarhet att den som hade makten att styra över andra också hade rätten på sin sida. Den som härskade kunde göra vad han ville med dem han bestämde över. De fattiga och svaga var utelämnade åt de rika och mäktiga. När kyrkan kom till Norden började detta för första gången ifrågasättas. En kristen kung skulle skydda folket från övergrepp och värna de svaga. Så började värderingarna i samhället att förändras mot det vi idag kallar medkänsla och solidaritet.

Tystnad och öppenhet – Drottens kyrka

I bönen övas vi att vara öppna och lyssna in livet. Bön kan vara formad av ord, men den är mest tystnad, lyssnande, öppenhet, mottagande. Vi får upptäcka att vi inte utgör världens centrum, utan är en liten del i ett stort sammanhang.

Vid drottens kyrka låg ett kloster där det levde munkar. De bodde tillsammans och bad tillsammans. De tillbringade mycket tid i tystnad. I tystnaden bad de för alla de människor som de hade ansvar för, för alla de uppgifter som de måste utföra. Men de gick också ut i världen för att hjälpa människor, trösta och undervisa. Munkarna växlade mellan att gå in i tystnaden och bönen – och sedan gå ut för att göra nytta och hjälpa till i människors liv. På så vis påmindes de om att varje människa de mötte tillhörde Gud och var en underbar, gränslöst värdefull Guds skapelse, värd att älska och beskydda.

Drottens kyrka har fått sitt namn från ett gammalt ord som betyder Kung. Samma ord har vi kvar i drottning. Kungen som kyrkan fått namn av är förstås Gud själv. Gud är kungen över hela skapelsen. Vi är alla undersåtar. Ja, kungar och vanligt folk är i grund och botten lika inför Gud. Gud gör ingen skillnad. Allt vi äger har vi fått av honom. Utan honom har vi ingenting. Men eftersom Gud har skapat oss och älskar oss är vi alla gränslöst värdefulla.

Bekymmerslöshet och tillit – S:t Clemens

S:t Clemens var biskop i Rom, alltså det vi idag kallar för påve. Det sägs att han blev vigd till biskop av Jesu lärjunge Petrus, som själv var den förste biskopen av Rom. I ett brev till den kristna församlingen i Korinth skriver han bland annat:

*Var barmhärtiga, så skall ni få möta barmhärtighet,
förlåt, så skall ni få förlåtelse.*

Såsom ni gör, skall man göra mot er.

Såsom ni ger, skall man ge åt er.

Såsom ni dömer, skall ni bli dömda.

Såsom ni visar mildhet, skall man visa er mildhet.

Med det mått som ni mäter med skall man mäta åt er.

Detta är ett citat från Jesus som vi också hittar i evangelierna. Att leva med en sådan inställning bygger på att man litar på att det som är gott alltid är det som lönar sig bäst i längden. Vi ska inte titta med avundsjuka på andra och inte försöka få fördelar på andras bekostnad. Det leder bara till missnöje, osäkerhet och olycka. I stället ska vi eftersträva att vara tillitsfulla och generösa mot alla – då får vi tillbaka det till sist. Då finns det inget att bekymra sig över.

Clemens var ingen naiv typ som aldrig upplevde livets mörka sidor. Han visste mycket väl att det ofta var obarmhärtighet och själviskhet som var starkast. Han tvingades själv i landsflykt och dog till slut som en martyr, sänkt i havet med ett ankare om halsen. Ändå trodde han på att det goda skulle segra. En sådan stark tro på det goda kan hjälpa oss att inte ge upp och låta bekymmer och rädsla styra våra liv. Mitt i allt hemskt som sker kan en sådan tillit hjälpa oss att hålla ut och känna att livet har en mening.

Långsamhet och hållbarhet – Franciskanernas konvent

Mitt på Klostergatan, under gatans stenar, finns ruinerna av franciskanernas klosterkyrka. Bussarna som kör på gatan passerar rakt genom kyrkan, över den plats där altaret stod och fortsätter mot öster och in i himmelriket.

Franciskus skapade en klosterorden som kallades för gråbröder, tiggarmunkar eller barfotamunkar, eftersom de var klädda i grått och levde så enkla och fattiga liv. De ägde ingenting utan litade på andras omsorg, och gärna levde med de fattigaste och mest utsatta i samhället. Ändå var Franciskus inte bara en allvarlig och dyster person utan full av glädje, skratt och sång.

På många sätt påminner Franciskus oss om Jesu bergspredikan där Jesus vänder upp och ner på våra vanliga synsätt, när han säger att de som är fattiga, de som sörjer, de tålmodiga, de som ropar efter rättfärdighet, de barmhärtiga och renhjärtade, de fridsamma och de som blir förföljda är de som är välsignade av Gud. Vi tänker gärna precis tvärtom, att vinnarna är de rika, de lyckliga, de tävlingsinriktade, de som ser till sina egna behov, de som kan satsa på sig själva och inte tar hänsyn till andra – men för Jesus är de förlorare. På samma sätt tänker Franciskus, han avstod från all rikedom, levde i enkelhet, tog hand om de sjuka och hjälpte dem som hade det svårt, han bad för hela jorden och kallade fåglar och träd för sina systrar och bröder.

Att söka långsamhet är lite på samma sätt. Det vanliga är att vi tycker det är bra med sånt som går fort, det som är effektivt och ger snabb avkastning, det som ger oss kickar och stimulans. Långsamt känns tråkigt. Den långsamme är förlorare. Det vill vi gärna slippa. När saker blir långsamma blir det jobbigt. Vi får för mycket tid att tänka. Men i grund och botten är långsamheten livgivande för oss. Likt ett träd som under många år gräver sina rötter allt djupare i jorden behöver vi människor växa långsamt om vi ska kunna må bra. Hela skapelsen behöver få växa långsamt, i sin egen takt.

Andlighet och förundran – Sankt Jakobs kyrka

Platsen där sankt Jakobs kyrka en gång låg är idag ett ganska tråkigt hörn vid en cykelparkering. Det är svårt att föreställa sig att det en gång låg en medeltida kyrka här. Sankt Jakob är pilgrimernas egna helgon. På minnesskylten ser man Jakobs symbol – pilgrimsmusslan. Ett av de största pilgrimsmålerna i Europa är vid hans grav i Santiago de Compostela, staden som fått hans namn. Compostela betyder stjärnornas fält. Namnet kan komma från berättelsen att en herde fann sankt Jakobs bortglömda grav när en stjärna lyste vägen för honom. Sedan byggdes den stora katedralen ovanför graven. Och tusentals pilgrimer kom dit för att be. Och det gör de än idag.

Stjärnan som lyser vägen till en speciell plats där människor möter något heligt finns ju redan i bibeln där de tre vise männen blir ledda av en stjärna till krubban i stallet och till det nyfödda Jesusbarnet. Stjärnan visar att det är något utöver det vanliga, ett mirakel, som inträffar. Gud själv vill visa oss något.

Många människor har sådana erfarenheter av att uppleva något heligt, eller gudomligt, eller något som inte går att beskriva med ord. Det kan ytligt sett vara något alldeles vardagligt men ändå upplevas som något som förändrar hela livet. Kanske har du själv haft en sådan upplevelse. Thomas Merton, en känd munk beskriver hur hans liv förändrades en gång när han stannade vid ett övergångsställe mitt i en stad och såg på människorna. Just där upplevde han att Gud var närvarande i alla dem han såg komma gående över gatan, och han greps av en stark kärlek till dem. Efter det var ingenting mer sig likt. Livet fick en djupare mening.

Ibland kan vi gripas av en sådan förundran inför livet. Det kan vara när ett litet barn föds, eller när någon dör, eller när vi är i naturen och känner att vi är en del av något större än oss själva. Det kan vara i väldigt olika situationer som vi drabbas av förundran. Men i alla dessa situationer kan vi ana att Gud är nära.

Pilgrimsvandringen kan vara ett sätt att komma nära den där känslan av förundran över livet.

Delande och inkludering - Klosterkyrkan

Klosterkyrkan har fått sitt namn därför att den en gång var del av ett nunnekloster. Det låg på medeltiden vid stadsgränsen, där Lunds vallar skilde staden från landsbygden utanför. Här kom de resande till stadens portar, vandrare och handelsmän och pilgrimer. En del valde att söka skydd för natten i klostret som hade ett gästhem för dem som behövde någonstans att bo. Klostrets grundare Sankt Benedikt skriver i sina regler för hur munkarna och nunnorna skall leva att de alltid ska visa gästfrihet mot främlingar. Vem vet, kanske är det Gud själv, eller en ängel, som kommer på besök. Därför skall vi aldrig visa bort någon som behöver vår hjälp.

Att visa gästfrihet och att dela med sig av det vi har till andra är egentligen nödvändigt. Om vi inte fick en massa saker av andra så skulle vi inte kunna leva. Hela skapelsen bygger på delande och samverkan. Vi är beroende av vattnet, luften, maten som växer på marken, människorna som tar hand om oss, vänskapen vi får ta emot, värmen från andra levande varelser. I en bön som brukar tillskrivas Franciskus talas det om delande så här:

Herre, gör mig till ett redskap för din frid.
Där hatet härskar - låt mig sprida kärlek!
Förlåtelse där orätt har begåtts,
och enighet där splittring råder.
Där vilshenhet finns - låt mig få bringa sanning.
Tro där tvivlet härskar
och hopp där förtvivlan råder.
Låt mig bringa ljus i mörkret
och glädje i bedrövelsen.
Min Gud och Mästare
Lär mig sträva efter att trösta hellre än att bli tröstad,
att förstå hellre än att bli förstådd,
att älska hellre än att bli älskad.
Ty det är genom att ge som vi får,
det är genom att glömma oss själva som vi finner oss själva,
det är genom att förlåta som vi själva får förlåtelse,
och det är genom att dö som vi föds på nytt till evigt liv.